

UDVARHELYI HIRADÓ

UDVARHELYMEGYE FÜGGETLEN POLITIKAI LAPJA.

Az „Udvarhelymegyei Jegyzői-Egylet” hivatalos közlönye.
Előfizetési árak:
Egész évre 8 kor. fél évre 4 kor. negyed évre 2 korona.
Egy szám ára 16 fl. — Tanítóknak egész évre 6 korona

Felelős szerkesztő: **Becsek Aladár.**

Hirdetések a legolcsóbban számíttatnak. Nyilttér sora 50 fillér. Megjelen hetenként egyszer, 6-8 oldalon vasárnap. A hirdetés és nyilttér díja előre fizetendő.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Becsek D. Fia könyvnyomda

A megyeházából.

— Törvényhatósági közgyűlés. —

Székelyudvarhely, okt. 12.

Az a főispáni program, melyet Ugron Ákos a tegnapi megyei közgyűlésben adott, méltán volt kifejezője a mai politikai helyzetnek és annak, hogy vezető embereink ez ország boldogulásán lankadatlan munkálnak. Erre pedig nagy szükségünk van, mivel a letűnt gyászos politika rokonsági sajtója sehogy sem tud kibékülni azzal a lehetőséggel, amin az ország legjobbjai munkálkodnak, hogy egységes magyar politika, egységes társadalom legyen. Akik örökösen abból éldegéltek, hogy kiélestitették az ellentéteket, hogy mesterségesen szítsák fel a szenvedélyeket, azokat, nap-nap után így látjuk lapjaikban, valóságos dühöngő őrzöngésbe borítja az a viszonylagos nyugalom, mely a kilátását adja meg annak, hogy végre-valahára alkotó munka kezdődhetik az országban.

Most, midőn nemzeti kormányunk ledöntötte az akadályokat, melyek útjában állottak a függetlenségi párt politikai érvényesülésének, s így lehetővé tette egy nagy nemzeti párt kialakulását, mely az ország boldogulását tűzte ki feladatául, érthető annak a szövetségnek lármája, melylyel sajtójuk szenzációiba akarják fullasztani mindazon eredményeket, melyek az új politikai alakuláshoz fűződnek és megsemmisíteni azokat a reményeket, amelyeknek beváltását joggal követeli az ország, mely bizalmat és ezzel erőt kölcsönzött a mai rendszernek.

És éppen ezért kétszeresen esik a mérlegbe Ugron Ákos elnöki megnyitója, mely bizonyára meggyőzte a kételkedőket, ha ugyan ilyenek e megyében még akadnak, hogy az új regime komoly, törhetetlen munkát, s így istenbékét jelent, melyre e valóban sokat zaklatott vármegyének fölötté nagy szüksége van. A munkának és békének ez a csöndje biztatónak hat és arra vall, hogy Udvarhelymegye közállapotai elvégre normálisak; de arra is vall, hogy a vármegye közönsége e szélsőségekben a közjólét és előhaladás nem közönséges emelkedését látja; a kitűzött megmunkálása olyan ember kezében van itt nálunk letéve, aki a közigazgatás nagy feladatai iránt érzékkel bír, és aki az imént lefolyt nemzeti küzdelemben a küzdők táborának az élén foglalt helyet, s így arra polczra, melyet most betölt a mindennapi élet nyers igazságaiból leszűrt készütséget is vitt, amit bizonyít az, hogy figyelme és tevékenysége kiterjed az élet és gondolkodás minden irányára és minden részletére.

És ez az elnöki megnyitó irányította mindvégig a tegnapi közgyűlést és bizonyította azt, hogy a megyei politika a képzelhető magas nívóan áll. Jóleső érzést keltett a csendes szemlélőben, hogy a törvényhatósági bizottság duzzad az életerőtől, önrzertes, művelt, kezdeményezésre képes, kemény meggyőződésű, s mint ilyen képes e vármegyét önzetlenül felkarolni, ügyeit előre vinni. Megnyugtató volt, amint láttuk azt a nyugodt vitát, melyet e teremben nem régeből nélkülöztünk, mivel ott a gyászos regime ellen

szóló harcok áradata folyt, leszorítva igen természetesen a közérdekű momentumokat. Most a kölcsönös tapintat, a politikai okosság, ezek a fontos kellékek, uralták a hangulatot úgy benn a teremben, mint az életben. A békés munkálkodás, a zavartalan produkció, s a lényeges dolgokban való általános egyetértés ezen látványra megnyugtató volt.

A közgyűlésnek politikai ügyekben is volt alkalma véleményét nyilvánítani. Ezek közt kétségtelenül azt az indítványt emelhetjük ki, mely a Corpus-jurisunk szegénybélyegét, Rákóczy meggyalázását kívánja eltörölni. Rákóczy hazatérése ünnepe az országnak. Méltó és nagy ünnepe, amidőn a magyar szabadság dicsőséges bajnoka végre ide tár meg, az általa oly forrón szeretett bába földjébe, hogy mint szent ereklye, bucsujárásaink helyét képezze az ő sirja: oda zárandokoljuk. A nehéz időben ott, az ő szellemétől kérjünk és nyerjünk tanácsot és erősséget. Azonban a fejedelem hazatérésébe diszsonancia került, és ez, az őt meggyalázó törvény életben léte. Ez a törvény a mi szegényünk, a mi gyalázataunk. Az a törvény nem Rákóczyt bélyegzi meg, hanem azt a nemzetet, amely Rákóczyt hazaárulónak mondotta ki. És így e törvényt eltörölni első kötelessége e nemzetnek. Udvarhelyvármegye törvényhatósági bizottsága az első közt sietett kéréssel fordulni ez ügyben az országgyűléshez, s az ezt célzó indítványt egyhangú lelkesedéssel tette magáévá, s egyben a temetésen való képviseltetéséről is gondoskodott.

Őszi gondolatok.

— Székely gazdáink figyelmébe. —

Fáradtabb a napsugár, hervadtak a falevelek, kezdődik a természet csendes haldoklása: az ősz.

Hús szél sivit végig a rónán, ez is az enyészet jele. A madárdal kihál a berekből — a haldokló természetet elhagyják azok, akiket kora tavasztól táplált. A hálátlanság nemcsak az emberek tulajdonsága. Igaz ugyan, hogy a letarolt mező, a száraz ugar már csak sovány táplálékot nyújt a dalos madárnak. Elszállnak napkeletre, ahol a nap még tüzesen süt, ahol élet van. A haláltól fél minden parányi lény.

Itt az ősz. Korán köszöntött be. Pedig de sokan félnek tőle. Falun, városban egyaránt. Mikor az ősz beköszönt, szünetel a munka, beköszönt a nyomor is. Különösen a városokban lehet látni, mit jelent az ősz. Az utcákon megszaporodik az éhezők-fázók serege. Nyáron minden bokor szállást ad, de a hidegülő napok hajlék alá kergetik a nyomor embereit. Megtelnek a külvárosi kunyhók szennyes odui, ahol együtt lakik a nyomoruság a bűnnel.

Falun se sokkal jobb a helyzet. A szántás, vetés bevégeződik — akkor aztán akár egész nap lóbalhatja a gazda a lábát. Unalmas arczzal nézi a levegőben uszó ökönyrálat s várja a — tavaszt. Pedig hol van az még, még a tél is messze.

Ott, a hol fűrtökkel van rakva a szőlőtöke, s az idén majd mindenütt — ott még csak könnyű kihuzni valahogy az első hóig. Kezdődik a szüret: a nótás, borbafuló szüret. Hangos lesz a határ, eleven a falu. A hordók telnek, a gazda képe gömbölyödik.

— Így csak kihuzzuk tavaszig — gondolja magában.

Ki ám, amugy is ki lehet, mert muszáj. Egy kicsit összéb kell huzódnia. Ha nincs pénz, van hitel. Ad a korcsmáros, majd lesz új termés.

Bizony-bizony a javarésze így gondolkozik a mi gazdáinknak. Késő őszől tavaszig él a semmivésnek, él a bajuszára.

Pedig hát lehetne másképp is. Okosabb országokban nem is így van ám. Az olasz gazda például amint kicsépett, leszüretelt, újból neki lát a munkának. A szalmát felfonja egész háza népével együtt kalapnak. Ezzel telik el a tél. Néha-napján többet keres télen át, mint egész esztendőben.

Még a mi tót honfitársaink is okosabbak nálunk. Amint learatta az ő kis zabocskáját. hozzálát a teknő, fakanál, furulyafaragáshoz s amint megcsapja az első márcziusi szellő, már viszi szanaszét az országba.

Csak a székelygazda marad mindig a régi. Arról szó sincs, hogy csak egy kapanyelet is maga faragjon ki a hosszú ősz, vagy téli napokon. Nem bizony, van a boltban, azt nem igen nézi, hogy ott éppen ötször annyiba kerül.

Nincsen olyan mesterség, amit meg ne lehetne tanulni. Gazduraimék is százszorta okosabban tennék, ha télire valami hasznos hajtó foglalkozást sajátítanának el. De még a gazduraimék feleségének s lányának sem ártana ez.

Hijába no. Erősen haladunk — hátrafelé. Valaha egy falusi asszony se járt másban, mint a mit maga font, szőtt, varrott.

Ma? — Kár is beszélni róla, hitvány bolti vászonból kerül ki minden. Az asszonyok más okosabb dolog hiján, egész télen át — szapulják egymást.

Nem igaz?

Ritkaságszámba megy ma az az eladó leány, aki tudjon kendert nyöni, tilolni, tudjon fanni, szöni. Az anyja még tud, de már ő se csinálja. Minek?

olcsóbb a bolti portéka. Az igaz, de százszor hitványabb is.

Az ősz elején sajnos, ilyen igazságokat kell oda mondogatni népünknek.

És ki tudja, meddig kell? Mert hát sajna, mi nem okulunk, nem tanulunk, csak ha már a körmünket égeti minden.

No de menjünk tovább. Hagyjuk békében a gazdát — süttesse a kemence oldalával fáradt testét. Pihenjen. Dolgozott eleget a nyáron át.

Hát a pihenésnek nincs más módja mint a tétlenség? Dehogy nincs. Szébb dolog volna ilyenkor kézbe venni egy jó könyvet és azt lapozgatni. — De sok okos dolog van a könyvben megírva. Van könyvek, amiből meg lehet tanulni a helyes gazdálkodást, a háziállatok gondozását, a melyik megtanít arra, hogy lesz a legutolsó, az udvarosa haszon nélkül ténfergő tyukból is hasznos hajtó állat. Van könyv, a melyik leírja, hogy kell a borral okosan bánni, hogy kell a fát gondozni. Egyszóval ma a világ minden okossága benne van a könyvekben. Aki olvasni tud, az megtanulhat mindent.

Sajnos, minálunk a téli olvasásról, tanulásról szó sincs. Tíz falu nincs az országban, a melyik jöszántából népkönyvtárat állított volna. A kormány csinált ilyet ugyan már vagy ezret, de hát mi ez? Hány falunak nincs még?

Pedig a tudomány olyan, mint a mindennapi kenyér. Aki nem akar holta napjáig tanulni, művelődni, az nem való erre a világra.

Elmult a nyár, itt az ősz. Mindig gyakrabban verődnek össze beszélgető csoportok. Ilyenkor ezekről a dolgokról eshetnének szó. Egyszer-kétszeri meg gondolás után hamarosan lehetne ezeken a bajokon segíteni.

Akarat kell hozzá csak.

